

Pokaždé, když se špatně choval, řekla jsem mu, aby se někomu omluvil, udělal to samé.
Ano, víte?
Když se ke mně ale někdo přiblíží, když jsem venku, je jedno, je-li dobrý, špatný, kdokoli, muž, žena, okamžitě vrčí.
Takto se postaví a vrčí, říkajíc mu, aby se stáhnul.
Ano, je tak ochraňující, že mám strach ho brát ven.
Víte, je tak ochraňující, je to mimo moji kontrolu. Nemohu mu ani říkat co má dělat, v tu dobu.
Samozřejmě, že mohu – řeknu: „Goody, to je okej. Je to dobrý člověk.“
A on pak přestane, samozřejmě, ale když se lidi někdy k němu hodně přiblíží, například v hotelu nebo někde, příliš blízko, kousne je bez upozornění.
Ne, aby to moc bolelo, ale jen aby stisnul, a když psi otevřou svoji tlamu a mají tesáky, i když jen trochu stisknou, zůstane tam stopa.
A já ho chci chránit. Nechci, aby měl potíže, ano?
Když trochu kousne člověka, můžeme to léčit, ale jeho, kdyby ho usmrtili, zemřela bych.
Stále bych se obviňovala,

že jsem ho nechránila.
On je tedy takový.
Je velmi ochraňující, pravá přirozenost Rottweilera.
Nikdo ho nemusí nic učit. Ano.
Nikdy jsem je neučila, aby byli takoví. Nikdy, nevím jak!
Víte, jen jsem ho milovala a dávala jsem mu svačinky a pití a hladila jsem ho, milovala ho.
Toto, nic víc.
Je ale ochraňující od přírody.
To je důvod, proč jsem si ho musela vzít, protože vrčel pokaždé, když se k němu někdo přiblížil.
Když byl mladší, nikdo ho dokonce nechtěl.
Zbyl tedy pro mne, osudem předurčen do našeho domu.
Je tak šťastný, tak šťastný.
Je velmi hezký.
Všichni ho milují, když jde ven, už od mládí.
Hodně lidí ho chtělo adoptovat.
Jen jsem ho vzala k doktorovi na kontrolu nebo někdy na injekci a všechny sestry ho chtěly.
A doktor: „Čí je?“
Řekla jsem: „Je můj.“
a on: „Mohu ho mít?“
Řekla jsem: „Jistě že ne!“
A on řekl: „Já chci jeho.
Chci jen jeho.“
Řekla jsem: „Ne, dobrá?“
Je to můj pes.
Jak bych vám ho mohla dát?

Mohu ale sehnat jiného psa, podobného a dát vám ho.
Je mnoho Rottweilerů.“
On řekl: „Ne, ne. Já chci jen jeho.“
Řekla jsem: „Ne, samozřejmě že ne. Nemohu.“
A to není všechno.
Vydala jsem se hledat nový dům, protože psů v té době přibývalo a já jsem hledala větší dům.
Větší a levnější.
A v jiné oblasti jsou levnější, než kde jsem bydlela – tam to bylo dražší a menší.
Když ale jedete ven z oblasti, je to větší a levnější.
Vydala jsem se hledat dům. Než jsem se dokonce podívala na ten dům, zeptal se: „Můžu mít vašeho psa?“
Řekla jsem: „Jsem tady, abych kupovala, ne abych ##prodávala.“
Ano, a řekla jsem: „Ne, ne. Je to můj pes. Je to můj pes. Miluji ho. Nemohu.“
A když mě pak potkal venku, vzala jsem někdy psa ven na zmrzlinu a on viděl znovu mého psa a řekl: „Och, mohu mít vašeho psa, tohoto psa, prosím? Mohu ho mít?“
Já jsem řekla: „Ne, nemůžete. Seženu vám jiného.“
On řekl: „Ne, ne. Chci jen jeho.
Já jsem řekla: „Děláte si legraci!“
A v tom okamžiku jsem si představila: „Co kdybych

dala svého psa pryč,
jak bych se cítila?“ Och,
jen jsem si to představila
cítila jsem se hrozně,
víte? Cítila jsem,
že by moje srdce zemřelo,
když jsem si to představila.
Miluji ho tak moc
a tak moc miluje on mne.
Dostala jsem ho
když byl štěně.
Je jako moje rodina
a moje dítě, víte?
Kdybych ho tedy dala pryč,
představila jsem si, jak by
seděl před dveřmi
toho domu, díval se
a čekal na mne
a přemýšlel by
proč jsem ho nechala
nebo proč jsem ho dala pryč?
A ten pocit mě
skoro zabil.
Protože já cítím,
co cítí on,
jak bych se cítila,
kdybych byla on.
Och, to mě zabíjí.
Nemohu to udělat.
Jen si přestavit,
jak by to bylo.
Taky nerada odmítám,
když mě někdo
o něco požádá,
proto jsem si představila,
jestli bych ho mohla dát pryč
a nemohla.
Zabilo by mě to.
Řekla jsem: „Sehnala bych
vám teď kdykoli jiného psa.“
On řekl: „Ne, ne,
chci jen vašeho psa.“
Nemohla bych ho dát pryč,
jak?
Je to moje dítě, víte?
Och, to je hrozné.
Nemohu to unést.
Když ho vidím, jak sedí
před zahradou
a čeká na mámu

a proč?
Proč nepřišla?
Představte si to?
Představte si to.
Proto
nerozumím,
jak může někdo
dát pryč svého psa.
A já jsem jich v tu dobu
měla dokonce pět,
nejen jednoho, abych
na něm byla tak závislá.
Ne. Pět psů,
ale každý pes je
pro mne, jako by byl jediný.
Mám jich deset...
Proto, i když mám deset
nebo devět psů, každý pes
je jako by byl jeden
a každý pes cítí, že ho
miluji, jako by byl sám.
Proto žárlí na ostatní,
víte?
„To je moje maminka,
jdi pryč, ty...“
a podobně.
Teď se tedy učí,
střídají se.
Když je jeden tady
na mém klíně nebo se mnou
a ostatní se jen potulují
kolem, čekají,
vrtí ocasem, čekají.
A po chvíli
žadoní další,
aby šel dolů, víte?
„Už dlouho sedíš
na jejím klíně,
tak, prosím, dej nám šanci.“
Nebo ten jeden,
jen automaticky, najednou,
skočí dolů
a druhý skočí nahoru.
A tak dále
a tak dále.
Střídají se, dokud se
všichni nevystřídají – a
začnou nanovo, samozřejmě
nebo dokud neřeknu:
„Och, prosím, už jděte,

mám práci, ano?
Všichni se vraťte
na svá místa
nebo dělejte něco jiného.
Kousejte kost, vezměte
si hračku nebo něco.“
Pak to jdou udělat. Dobrá.
Páni, mluvíme dlouho
o psech, že?
Toto není setkání se psy, že?
Ale vy jste to začali.
Zeptali jste se na to!
Nevadí vám to lidí?
Vy jste „na vině“. (Ne.)
Rádi posloucháte
příběhy o psech, ano? (Ano.)
Ano. Proč?
Vy nemáte psy? (Ne.)
Všichni máte psy,
že?
Někteří z vás.
Proč mi tedy místo toho
neřeknete svůj příběh?
O vašem psovi?
Vy ho nemáte? (Mám.)
Je to podobné, že? (Ano.)
Ne moc? Podobné.
Byla jsem trochu smutná,
protože...
Měla jsem psa v Brazílii,
(Ano, a pak?)
než jsme se přestěhovali
do Anglie, bylo mu tehdy
10 let
a pak
jsme ho museli opustit.
Deset – to znamená
70 let lidského života. A pak?
Bylo skutečně těžké
odjet.
Proč jste ho opustili?
Zprvė, v té době
jsme neměli peníze.
On musel být
v karanténě.
Rozumím.
V Anglii.
Och, jsou to tři týdny
nebo tak nějak.
A hodně to stojí.

A můj manžel neměl práci.
Co se s ním tedy stalo?
Zůstal v našem domě s lidmi, kteří si dům pronajali a vzali si ho...
Och, to je dobré, to je dobré.
Ano, mají děti...
To je dobré.
Ale i tak, když jste vyprávěla, že si ho dovedete představit, znám přesně ten pocit, protože (Ano, ano.) i když byl s dětmi a další rodinou, zřejmě si myslel: (Och, ne.)
„Och, proč mě opustili?“
Ano, ano.
Musíte mu to vysvětlit a on pak tomu bude rozumět a rychleji si zvykne. (Ano.)
Psi se rychle přizpůsobují.
Já mám ale na mysli první období jeho života, po vašem odjezdu, první dva, tři, čtyři týdny jsou zřejmě velmi špatné.
Je to těžké, že?
To proto – a když takto trpí jeden den, nemohu to unést, nemluvě o delší době, víte?
Lidé říkají, že psi zapomenou za deset minut.
To není pravda.
Jen to musel vyhnat z hlavy, aby mohl pokračovat, ale nezapomněl.
Kdybyste se vrátila za deset let,

věděl by stále kdo jste. (Ano.)
Hodně lidí, například žáci navštívili můj dům jen jednou nebo dvakrát, a vždy jim dávám nějakou veganskou kost, aby ji dali mému psovi, víte?
Když přítel nebo žák dá něco takového mému psovi, sprátelí se s nimi.
Když se vrátí někdy zpět, po dlouhé době, vždy si na ně pamatují, skáčou na ně, pusinkují je všude, ano, jako, „Hej, kamaráde, kamaráde, ty jsi se vrátil!“
Nikdy nezapomenou obličej.
My zapomeneme i obličej, ale psi nezapomenou.
To je úžasné.
Kočky taky, nezapomenou.
Zvířata nezapomínají obličej.
Jen my, lidi, zapomínáme.
Věřili byste tomu?
Jak jsme skvělí?
Nedělejte si s tím starosti.
Teď jsme adoptovali nového psa...
Pak je to dobré.
A je skvělý.
Užili jsme si to.
Alespoň děláte něco, abyste zapomněla na svůj zármutek.
Ano? (Ano.)
To je dobře.
Ne, že on by to potřeboval, ale vy to potřebujete.
To je pravda.
To je dobré. Ano.
To je dobré.
Pes alespoň zůstal na bezpečném místě a s dětmi a (Ve stejném domě.)
ve stejném domě.

Ano, ano. To je v pořádku.
Je to lepší než nic, ano? (Ano.)
Teď si odpusťte.
Je to v pořádku.
Dobrá, děkuji Vám.
Je v pořádku. Je v pořádku.
Je teď mrtvý.
Ano. Já vím.
Co mám ale na mysli je, když opustíte svého psa bezdůvodně, je to skutečně hrozné.
Představte si, jak by se cítil.
Nevadí, zapomeňte na to.
Budeme mluvit o dobrých jinak by se všichni rozplakali – nemám sebou dost kapesníků.
Plačte dál, vy všichni tam vzadu.
Dobrá, dobrá.
To nebyl můj záměr.
Tomu rozumím.
A taky jste nebyla ani osvícená, že?
Jak je to dlouho?
Před osmi lety.
To je jiný příběh.
Zapomeneme. (Ano, ano.)
Zapomeňte na to. Zapomeňte.
Bylo to jiné.
Zapomeňte na to, ano?
(Dobrá.) A teď jste zachránili jiného psa a to už je dobré.
Ano, je milý.
To je dobře. Samozřejmě, všichni psi jsou milí.
Není pes, který by nebyl milý.
Pokud chcete psa, jděte do útulku, na místo, kde zachraňují psy a i kdybyste zavřela oči a jakéhokoli si vybrala, milovala byste ho

a on by miloval
stejně vás.
Naprosto každý. Ano, ano.
Samozřejmě, někteří jsou
možná slučitelnější
s vaším životem:
například když bydlíte
v bytě,
potřebujete malého psa
nebo tiššího psa a ne
tak moc štěkajícího psa
a ne tak moc
hlídacího psa,
protože hlídací pes
by štěkal,
ať se děje cokoli.
Cokoli by uviděl,
cokoli by uslyšel – štěkal by,
protože je to takový druh psa,
hlídá váš dům,
hlídá vaše tělo.
Pokud tedy chcete tichého
psa, pak si neberte
hlídacího.
To je vše. Jinak jsou
všichni psi milí,
je nejlepší přítel,
kterého kdy
můžete mít.
Je to skutečně
nejlepší přítel člověka.
Je jedno, jak špatní jste,
můžete dělat cokoli,
společnost vás může
odvrhnout,
on bude stále s vámi
a bude vás milovat jako
krále světa
a nejlepšího na světě.
Když se k vám svět
chová špatně,
on se k vám bude chovat
vždy jako ke králi.